

Laat liggen, die oprijplaten!

Afgelopen maandag kreeg ik een flyerje onder ogen waarin gemeente Amsterdam burgers, bedrijven en organisaties oproept activiteiten te organiseren waarin ze laten zien hoe belangrijk ze een toegankelijke samenleving vinden. Dit in het kader van de jaarlijkse Week van de Toegankelijkheid, dit jaar de eerste week van oktober.

Waarom die Week in het leven geroepen is? Wel, om burgers, bedrijven en organisaties er weer eens op te wijzen hoe belangrijk het is dat mensen met een beperking, net als iedereen, mee kunnen doen.

'Want ja', staat er in de flyer die Gemeente Amsterdam liet verspreiden: Mensen met uiteenlopende beperkingen lopen helaas nog steeds tegen belemmeringen aan als ze hun vrije tijd naar eigen keuze willen invullen. Denk aan ontoegankelijke cafés, restaurants en festivals, onbegrijpelijke informatie op websites en personeel dat niet goed weet hoe ze kunnen meedenken met oplossingen voor mensen met een beperking of een chronische ziekte. Ook de stad Amsterdam staat hierin voor grote uitdagingen: lang niet overal is de sociale en fysieke toegankelijkheid al geregeld of vanzelfsprekend.' Na deze tekst volgt een quote van een zekere Eric, rolstoelgebruiker.

'Wat mij opvalt, is dat ik zo weinig andere rolstoelers tegenkom. Houden die niet van uitgaan of hebben ze een andere muzieksmaak dan ik? Ik heb geen idee. Maar mijn vermoeden is dat toegankelijke horeca ook meer gasten zal opleveren.' Aldus Eric.

Dat maakt me nieuwsgierig naar Eric' s muzieksmaak. Of nee, eigenlijk ook niet, want welke muzieksmaak je ook hebt, wil je als rolstoeler of anderszins enigszins fysiek gemankeerde naar een concert, klassiek, religieus of supermodern, gedoe en gedonder heb je altijd. Om over de vaak extra kosten maar te zwijgen.

Een beetje goed nieuws is er ook, want in de dertig jaar dat ik nu in het centrum woon kan ik sinds het afgelopen voorjaar voor het eerst winkels binnen waar ik al die dertig jaar nooit binnen geweest ben. Stomweg vanwege een te hoge drempel of twee, drie. De gemeente verspreidde – in het kader van het VN -verdrag – zowaar Amsterdamse lichtgewicht aluminium oprijplaten met drie rode Andreaskruisen in het midden, aan winkeltjes en horecagelegenheden en andere bedrijfjes. Aan de zijkanten van die platen zijn felgele strepen geverfd opdat de minder- of slechtziende mens niet struikelt over zo'n plaat.

Wat opvalt is dat die oprijplaten langzaam maar zeker weer uit het straatbeeld verdwijnen.

'Zo'n lelijk ding met die bonte kleuren haalt mijn zaak naar beneden', aldus mijn kapper, een super estheet.

'Ach, elke ochtend weer met dat ding liggen sjouwen'. De bakker zag er het nut niet van in.

'Laat een klant maar zeggen dat je voor de deur staat, dan help ik je daar wel. Doe ik graag hoor,' zei de visboer jolig.

'Je kan toch ook gewoon kloppen! Dan kom ik wel met dat ding', aldus de drogist.

Ik was uitgepraat, zag mezelf als een roodborstje in de kouwe winter, tikkend tegen het vensterglas met zo'n blik in de oogjes van 'mag ik er alsjeblieft in'. Moet de gemeente de oprijplaten maar spijker en nagelvast gaan maken? Beter zou het zijn als Amsterdammers de eerste week van oktober en masse op wielen (denkt u ook aan de step, de rollator, de kinderwagen, het kinderfietsje enzovoorts) de winkeltjes, bedrijftjes enzovoorts zouden betreden. De oprijplaten blijven allemaal liggen. Zeker weten.